

nebyla tedy pro jeho vřadění relevantní a není vadou, nebyla-li žal. úřadem ve smyslu § 34 a 35 cit. nař. zjišťována.

Zařadění má se dle shora uvedeného provésti ovšem podle domovské příslušnosti vojínovy, jak stížnost správně uvádí, ale to neznamená, jak míní stížnost, zařadění ke pluku, jenž jest v obvodu vojínovy domovské příslušnosti p o s á d k o u, nýbrž zařadění ke pluku téže zbraně, jenž se z obvodu onoho, t. j. dříve z dotyčného vojenského teritoriálního okresu, resp. nyní z oblasti dotyčného zemského vojenského velitelství d o p l ň u j e (§ 1 cit. nař., § 68 branných předpisů z 28. července 1921 č. 269 Sb.).

Jest tedy nerozhodné, kde se dělostřelecký pluk č. 205, k němuž byl st-1 zařaděn, nalézá posádkou; že by se pluk tento z řečené oblasti nedoplňoval, st-1 netvrdí.

Není tudíž stížnost důvodnou i bylo ji zamítnouti.

Č. 3752.

Vojenské věci: * Pojištění dle zákona o pensijním pojištění z 5. února 1920 č. 89 Sb. není rovno zaopatření se službou soustavně spojenému ve smyslu § 95 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb.

(Nález ze dne 16. června 1924 č. 10.938.)

V ě c: Richard B. v Ch. (adv. Dr. Jindr. Fleischmann z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (min. místotaj. Dr. Jos. Pešout) o nárok na zaopatřovací požitky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-1 byl dnem 1. dubna 1920 přeložen jako kapitán do výslužby a byl podle přípisu výtopy buštěhradské železnice v Ch. z 10. května 1922 zaměstnán tamtéž do konce dubna 1922 jako provisorní kancelista s denní mzdou, dnem 1. května 1922 byl pak jmenován úřednickým čekatelem, a to opět v poměru prozatímním, s adjutem, místním přídatkem a ostatními vedlejšími požitky měsíčních 1160 K 31 h.

Nař. rozhodnutím vyslovalo mno, že st-1, kapitán ve výslužbě, pozbyl ve smyslu § 12 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. dnem 1. května 1922 nároku na vojenské zaopatřovací požitky a že od vymáhání přeplatku za dobu od 1. května 1922 do 30. června 1922 jest prozatím až do vyhlášení prov. nařízení k cit. zák. upustiti.

O stížnosti vytýkající, že rozhodnutí toto odporuje §§ 12 a 95 cit. zák., poněvadž st-lův služební poměr jest pouze prozatímní a 14denní výpověď zrušitelný a protože s ním není spojen žádný nárok na zaopatřovací požitky, uvážil nss toto:

§.12 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. stanoví, že gážista ve výslužbě, vstoupivší do civilní státní nebo jí rovné služby, — vyjímajíc službu za denní nebo týdenní plat, — pozbývá nároku na vojenské výslužné 1. dnem toho měsíce, ve kterém se počíná nárok na plat z nové služby a § 95 stanoví, že civilní státní službě jsou podle cit. zák. na roveň postaveny veškeré civilní služby skutečné nebo zatímné za stálý plat od státu, župy atd., jakož i od drah veřejné dopravě sloužících, je-li s těmito službami soustavně spojeno právo na zaopatření.

Jsou-li, jak z těchto ustanovení zákonných jde, civilní státní službě na roveň postaveny v e š k e r é, a to nejen skutečné, nýbrž i z a t í m n í civilní služby za stálý plat od drah veřejné dopravy sloužících (§ 95), — vyjímaje pouze služby konané za denní nebo týdenní plat (§ 12), — jest bezdůvodnou námitka stížnosti, že st-lův služební poměr pod hledisko §§ 12 a 95 proto nespadá, poněvadž jest prozatímní a zrušitelný 14denní výpovědí.

Jinak jest tomu s námitkou další, že se st-lovým služebním poměrem není spojen žádný nárok na zaopatření. Podle odvodního spisu bylo podkladem nař. rozhodnutí jedině shora uvedené sdělení výtopny buštěhradské dráhy a úvaha, že vzhledem k tomu, že st-l jako železniční úřednický čekatel pobírá adjutum, má patrně nárok na pensii od svého zaměstnavatele, a že i kdyby nároku toho neměl, měl by přece nárok na pensii ve smyslu zák. o pensijním pojištění z 5. února 1920 č. 89 Sb. a norem, na něž se tento zákon odvolává.

Vychází tedy žal. úřad z právního názoru, že podmínkám §§ 12 a 95 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. jest vyhověno, podléhá-li gážista ve výslužbě obligatornímu pensijnímu pojištění dle právě cit. zákona č. 89/1920. Názor tento jest mylný. Předpokladem § 95 jest, aby zaměstnanec měl právo na zaopatření a aby toto právo bylo s j e h o s l u ž b o u s o u s t a v n ě s p o j e n o, čili, aby bylo součástí služebního poměru. Těmto podmínkám není vyhověno, nemá-li zaměstnanec nároku na zaopatření ze s l u ž e b n í h o p o m ě r u, nýbrž má-li jen nárok na starobní resp. invalidní rentu a obligatorní pensijní pojištění.

To se podává i z důvodové zprávy k vl. návrhu cit. zák., dle níž jest účelem §§ 12 a 95 zamezení požívání dvojích požitků z veřejných prostředků (tisk sněmovní č. 2424, str. 44 při § 95). Rozhodnou jest tedy jediné okolnost, zda se st-lovou civilní službou je soustavně spojeno právo na zaopatření. Okolnost tuto, kterou stížnost popírá, žal. úřad nezjistil, jsa veden právě zmíněným nesprávným právním názorem.

Bylo proto zrušiti nař. rozhodnutí dle § 7 zák. o ss.

Č. 3753.

Řízení před nss-em. — Vojenské věci: I. Zrušil-li nss podle § 7 zák. o ss rozhodnutí ministerstva nár. obrany o ztrátě vojenské pense, vydané před vydáním zákona č. 76/1922, není nezákonné, vydá-li mno po vydání zákona toho a na jeho základě rozhodnutí nové, kterým ztrátu vojenské pense z důvodu tímto zákonem uznávaného opětně vysloví. — II. Ztráta vojenské pense pro vstup do služby státní nebo jí na roveň postavené podle § 12 zák. č. 76/1922 nastává i v tom případě, nastoupil-li vojenský pensista službu civilní již před vydáním zákona toho.

(Nález ze dne 16. června 1924 č. 10.939.*)

Prejudikatura: Boh. 1894 adm.

Věc: V. R. v Č. L. (adv. Dr. F. Wien-Claudi z Prahy) proti minister-

*) Stejně nález z téhož dne č. 10.940.